

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΠΑΙΔΑ

Σωθῆκαν πλεὰ τὰ βάσανά σου
Ἀμαρτωλὴ Μαγδαληνή,
Καὶ θὰ χαθοῦνε τὰ νερά σου
Κ' ἡ ὡμορφιά σου θὰ φανῆ.

Μὰ ποῖος θεὸς καὶ ποῖον μῆνα
Καὶ μὰς ἐδῶ θὰ λυπηθῆ,
Ν' ἀποξηράνῃ τὴν Ἀθήνα
Κι' ἡ τόση σκόνη νὰ χαθῆ;

Ἀξενόμα

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

(Ἀποτέλεσμα τῆς ζέστης).

Τὰ ἠλεκτρικὰ ὥρολόγια τοῦ κ. Φιλήμονος, εἰάν ὑπῆρχον, θὰ ἔκρουον τὴν 10 μ. μ. ὄραν, ὅτε ἔπεσα ἐπὶ τῆς κλίνης μου, κρατῶν καὶ ἓν οἰκονομολογικὸν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπνωτικόν.

Ἄλλ' οἴμοι! μόλις ἤρξατο τὸ δραστικὸν φάρμακον νὰ δεικνύῃ τὴν κοινωφελῆ αὐτοῦ ἐνέργειαν, ἤρξατο καὶ σμῆνος λάλων κωνόπων νὰ βομβῆ περὶ τὰ ὠτά μου. Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἀκούω τὴν κ. Ἀθανασοπούλου ᾄδουσαν γαλλικὸν τι ἄσμα, ἀλλ' ἐνόησα τὴν πλάνην μου καὶ ἠγέρθην ἐσπευσμένως τῆς κλίνης, ἵνα καταφύγω εἰς τὴν ἐντομοκτόνον κόνιν.

Ἦναψα ἐκ νέου τὸ κηρίον μου, ἀλλ' ὦ τοῦ ἀποτραπαίου θαύματος! Χιλιάδες κορέων, ὅσαι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ κ. Δηλιγιάννη συνήχθησαν ὑπὸ τὴν κυανόλευκον, ἔβαινον ἐν πυκνῇ φάλαγγι ἐπὶ τοῦ παρα τὴν κλίνην μου τοίχου, ἔτοιμοι νὰ ἐπιπέσωσι κατ' ἐμοῦ κοιμωμένου ἀμερίμως. Τοὺς ἀφήκα ἐν τῇ ἀπάτῃ ταύτῃ καὶ ἐκάθησα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἵνα γράψω σφοδρὸν ἄρθρον κατὰ τοῦ Δημοουργοῦ, ὅστις μὰς ἐπροίκισε διὰ τοιούτων ζουφίων καὶ κατὰ τῆς ἀστυνομίας, ἧτις ἀφίνει οὕτως ἀνυπεράσπιστον τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν.

Ἄλλὰ τί ζέστη!

Ὁ ἰδρὼς περιρρέει τὸ σῶμά μου καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἄερα, ὃν ἀναπνέω, θερμότερον ἀπὸ τὰ θερμὰ πατριωτικὰ ἄρθρα ὑπὲρ τῆς ταλαιπώρου Κρήτης. Νομίζω, ὅτι ἄλλων

τούτων αἰτία εἶνε ἡ Ἔστια, ἣν ἔχω ἐπὶ τοῦ γραφείου μου, καὶ τὴν ὁποῖαν ἀπομακρύνω, νομίζω, ὅτι τὴν ἀνέκφραστον θερμότητα μοὶ προξενεῖ ὁ Ἥλιος τοῦ κ. Πύρλα καὶ τὸν ἀπομακρύνω. Τίποτε! Λαμβάνω τοὺς Σταλλακίτας γνωστὴν ποιητικὴν συλλογὴν καὶ τὴν θέτω πλησίον μου τίποτε! Λαμβάνω τὰς Αὔρας καὶ τὰ Θαλασσινά τίποτε! τίποτε! !

Εἰς ἐπίμετρον ἄλλων ἀκούω τὸν μικρὸν κύνα τῆς οἰκοδεσποίνης μου νὰ γαυγίζῃ καὶ ταύτην διὰ τῆς ξηρᾶς φωνῆς τῆς — ὡς αἰοδὸν τοῦ κ. Καλίτση — νὰ φωνάζῃ:

— Φλόξ σῶπα, Φλόξ ... Φλόξ ... Φλόξ ...

Μετὰ τοῦτο — νομίσας, ὅτι ἀνεκάλυψα τέλος τὴν καθαρὰν αἰτίαν τῆς φλογερᾶς καταστάσεώς μου — ἐνεδύθην ἐσπευσμένως καὶ ἐτράπην εἰς τὰς ὁδοὺς ζητῶν δρόσον.

Δὲν γνωρίζω πῶς ἐν τῇ ἀπογνώσει εὐρέθην ἐπὶ τινος καθίσματος τῶν καφεναίων τῆς «Ὀμνοίας», ὡς δὲν γνωρίζω καὶ τὸ ὄνομα ὑψηλοῦ γέροντος, ὅστις μοὶ παρουσιάσθη κρατῶν βιβλία τινὰ ὧν ἡ ρυπαρότης ἠμιλλᾶτο πρὸς τὴν ἰδικὴν του καὶ ὅστις ἤρχισε νὰ μοὶ λέγῃ:

ἽΟποιος δίνει ἓνα πενταράκι.

Εἰς τὸν Παράδεισον θὰ πάῃ καὶ θ' ἀγιάσῃ τῆς μητέρας του τὸ κοκκαλάκι.

ἽΟποιος δίνει μία δεκαρίτσα.

ἽἘγιάσῃ τοῦ πατέρα του ἢ ψυχίτσα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπροτίμησα νὰ μὴ ἀγιάσῃ οὔτε τῆς μητέρας μου τὸ κοκκαλάκι, οὔτε τοῦ πατέρα μου ἢ ψυχίτσα οὔτε νὰ ὑποστῶ τὸ μαρτύριον ὀλοκλήρου τῆς ἀκροάσεως τοῦ ποιήματος.

Δὲν εἶχε παρέλθει ἡ ἐπίθεσις αὕτη, ὅτε ἐπιφαίνεται ἡ μύτη τοῦ κύριου Ἀποστόλη ζητοῦντος νὰ πωλήσῃ:

— Ὁραῖα καπνὰ Ἀγρινίου γλυκόπιστα, ποῦρα, σιγαρέτα, καὶ σπέρτα.

Μετὰ τοῦτον ἰδοῦ ἀμέσως ὁ Χατζῆς, γνωστὸς ἐφημεριδοπώλης, ὅστις πρὸ τοῦ καθίσματός μου ἤρχισεν ἀναφέρων ὄνομαστέϊ τὸ ἐμπόρευμά του.

— Ἀκρόπολις, Ἐφημερίς, τὸ Ἄστυ, ὁ Ρωμηός, ἡ Ἔστια, τὰ Ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα, ἡ Νέα Ἐφημερίς, Διαβολογιατρός, ἡ Παλιγγενεσία, ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων ...

Εἰς ἀπάντησιν ἀρχίζω καὶ ἐγώ:

— Ὁ Χρόνος τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Ὁρα, ὁ Σύλλογος, ὁ Νεολόγος, ἡ Ἐλπίς, ὁ Ἐθνοφύλαξ, τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα, ὁ Ἑλληνικὸς Ἀστὴρ ...

Καὶ ἄλλη ἐπίθεσις:

— Πάρτε, κύριε, ὠραῖα μπουκετάκια, μία δεκάρα τὸ ἓνα ...

— Δὲν θέλω.

— Πάρτε, κύριε, εἶνε καλὰ μυρίζουνε, ἀν δὲν μυρίζουνε μὴ τὰ πάρης ...

— Φύγε γιατί θὰ σὲ δεῖρω ...

— Δόσε μία πεντάρα μόνον ἢ εὐγενία σου ...

— Φύγε σοῦ λέγω ...

— Πάρε νὰ χαρῆς τὴν γυκατκα σου.

— Φύγε σοῦ λέγω ...

— Πάρε νὰ χαρῆς τὰ πκιδιά σου.

— Φύγε ... ε ... ε ...

Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Κουρτζῆ.

— Μήπως γνωρίζετε καὶ δι' ἐμὲ καμμία θέσι;
— Εἶνε μία. Ἡ διοίκησις τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς.

— Πάρτε, ἀφεντικό, δύο μόνον μοῦ ἔμειναν· πάρτε γιὰ νὰ ξεπουλήσω . . .

— Πήγαινε στὸ διάβολο καὶ ξεφορτώσου με . . .

Ἐνῶ φεύγει ὁ βρωμερὸς αὐτός, ὁ ξυπόλητος ἀνθοπώλης, εἰς παχύσαρκος ὑπήκοος τοῦ Οὐμβέρτου ἀρχίζει μετὰ τὸ ὄργανέτο του νὰ σπαράσσει τὰ ὠτά μου. Ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τρία τέκνα του διὰ τὴν τοιαύτην βανδαλικὴν κατὰ τῆς ἀκοῆς μου ἐπίθεσιν τρεῖς μοὶ προέτειναν τὸν ἐπαιτικὸν τῶν ρυπαρῶν δίσκον.

Τὸ ὄργανέτο διαδέχεται εἰς μικροσκοπικὸς ρήτωρ, ὅστις ἀνέρχεται ἐπὶ τινος καθίσματος καὶ ἀπαγγέλλει μετὰ θάρρους, τοῦ ὁποίου τὰ ὄρια συγγέονται πρὸς τὴν ἀνάιδειαν, διάφορα γνωστὰ ποιήματα. Μετὰ τὸν αὐτοσχέδιον αὐτὸν ρήτορα, ὅστις δὲν ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ρήτορας τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, καθ' ὅσον αὐτὸς ἀργυρολογεῖ, ἔρχεται ἵνα δώσῃ τὸ τελευταῖον κτύπημα ὁ Μαρίνος μετὰ τῆς ὀρχήστρας του. Ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁ μὲν εἶνε τυφλός, ὑποθέτομεν δέ, ὅτι ὁ ἕτερος εἶνε . . . κωφός, ἀλλὰ θὰ ἦτο εὐχρῆς ἔργον καὶ οἱ τρεῖς νὰ ἦσαν βωβοὶ καὶ ἄχειρες.

Μετὰ τὰ ἀλλεπάλληλα ταῦτα δημόσια θεάματα, διὰ τὰ ὅποια καλὸν θὰ ἦτο εἰς ἐπενέβαινε ἡ ἀστυνομία, ἠγέρθη ἵνα ἀναχωρήσω. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσα τὸ τελευταῖον ἄσμα τῶν «Μυλωνάδων» ἐξ οὗ συνεπέρανα, ὅτι θὰ ἦτο ἡ 3 ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ κόπωσις καὶ

τοῦ σώματός μου καὶ τοῦ πνεύματός μου ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων αὐτῶν ἐπιθέσεων ἢ διασκεδάσεων—ὅπως θέλετε—ἦτο τοιαύτη, ὅστε ἔπεσα ἐπὶ τῆς κλίνης μου σχεδὸν ἀναίσθητος. Ἐθαύμασα ἐν ἀρχῇ, ὅτε ἀφυπνίσθη τὴν πρωΐαν, πῶς αἱ φάλαγγες τῶν κορέων μοὶ ἐπέτρεψαν ἔστω καὶ ἐν τοιαύτῃ κεκμηκυῖα καταστάσει νὰ ἡσυχάσω, ἀλλ' εἶδον, ὅτι οἱ ταλαίπωροι ἀποπειραθέντες νὰ ἐκπορθήσωσιν τὴν κλίνην μου ἐπάτησαν εἰς τὴν ἐφημερίδα ἐν ἣ ἦτο δημοσιευμένον τὸ ὑπνωτικὸν οικονομολογικὸν ἀρθρον καὶ ἐπ' αὐτοῦ εὖρον . . . τὸν τάφον τῶν

Γιοκαταίος

Εἰς τὴν Ἀτμοπλοϊκὴν

(Ἐπιτύμβιον).

Ἐνθάδε κεῖται ναυαγὸς πτωχὴ, ἀμαρτωλὴ,
Ἦτις μόνον συντρίμματα καὶ ξύλα νῦν ὀρίζει·
Τὸν θάνατόν της μέτοχοι ἐθρήνησαν πολλοὶ
Καὶ ὁ Φανὸς . . . τοῦ Χαρατζῆ, τὸ μνήμά της φωτίζει!

Μαῦρος Τάτος